

Ἀνακουμπώθη ἀψούτοιχα, καμάρωσε καὶ ζώστη Σιλ. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Πρόδρομ. 4,66 (ἐκδ. Hesselring - Pernot) «ἀνάθεμά με, βασιλεῦ, ὅταν στραφῶ καὶ ἰδῶ τον | τὸ πῶς ἀνακουμπώνεται κατὰ τῆς μαγειρίας». Συνών. ἀνακλῶ 2 β, ἀνακολλῶ 2 γ, ἀνακολώνω Α 1, *ἀνακουντουρίζω, ἀναμαζεύω Α 3, *ἀναμπρατσώνω, ἀναπειῶ 7, ἀνασηκώνω Α 1, συνών. δὲ τῆς μετοχ. ἀνακλαΐστέ. 2) Ἐτοιμάζομαι πρὸς τι πολλαχ.: Μὴν ἀνασκουμπώνεσαι νὰ φύγῃς, δὲ σ' ἀφίνομε πολλαχ. Ἀνασκουμπώσου καὶ τραῦα Πελοπν. Ἀνασκουμπώθηκε γιὰ θέσι αὐτόθ. Ἐνεσκουβώθηκε νὰ τοῦ τοῖς παίξῃ Α.Κρήτ. Ἀνασπουγώθη γιὰ καβγᾶ Κύθηρ. Ἀνασπουγωμένο σὲ βλέπω αὐτόθ. β) Ἐντείνω τὰς προσπάθειάς μου Πελοπν. (Δημητσάν.): Πρέπει ν' ἀνασκουμπωθῇς. 3) Φέρω εἰς πέρας, τελειώνω Σῦρ.: Νὰ τοῖς ἀνεκομπώσης ὅλες τοῖς δουλειές. Συνών. τελειώνω.

ἀνασκουτεύω Πελοπν. (Γέρμ. Μάν.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. *σκουτεύω ἢ κατ' εὐθειαν ἐκ τοῦ οὐσ. σκουτί.

Ἀνακατεύω τὰ ἐνδύματα ἀναζητῶν τι: Τί ἀνασκουτεύεις ὅς τὸ φορτσέρι;

ἀνασκούφωτος ἐπίθ. Κύπρ. — Λεξ. Δημητρ.

Τὸ μεσν. ἐπίθ. ἀνασκούφωτος.

Ὁ μὴ φέρων σκουφον, κάλυμμα εἰς τὴν κεφαλὴν, ἀσκεπής. Συνών. ἀκουκούλλιστος, ἀκουκούλλωτος, ἀνακούτρουλλος 1, ἀναμαλλάρης 2, ἀναμαλλάρικος, ἀναμαλλάρης 2, ξεκουκούλλωτος, ξέσκουφος, ξεσκούφωτος.

ἀνασκυβαλίζω ἀμάρτ. ἀναδκυβαλίζω Πόντ. (Κερασ.) ἀναδκυβαλίζω Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. Κοτύωρ.) ἡνασκυβαλίζω Καππ. (Φάρας.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ μεταγν. ρ. σκυβαλίζω.

1) Κοσκινίζω ἐκ νέου καὶ διὰ λεπτοτέρου κοσκίνου τὸ ἅπαξ κοσκινισθὲν ἄλευρον Καππ. (Φάρας.) 2) Μεταφ. ἀναδιφῶ, διερευνῶ Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. Κοτύωρ.): Ντ' ἀναδκυβαλίεις ἀτουκέσ'; (τί ἀναζητεῖς αὐτοῦ; Ἐν τῷ ντ' ἀναδκυβαλίεις ἀνάπτυξις τόνου εἰς τὴν πρώτην συλλαβὴν διὰ τὸ ἐρωτηματικὸν ντό) Κοτύωρ. || Φρ. Ντ' ἀναδκυβαλίεις ἀίκα πράματα; (διατί φέρεις εἰς τὸ μέσον τοιαῦτα πράγματα;) Κοτύωρ. Συνών. ἀνασκαλεύω 2.

ἀνασκυβάλισμα τό, ἀμάρτ. ἀναδκυβάλισμα Πόντ. (Κερασ.) ἀναδκυβάλισμα Πόντ. (Κερασ.) ἀναδκυβάλισμα Πόντ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνασκυβαλίζω.

1) Ἀναδίφησης, διερεύνησις Πόντ. (Κερασ. κ. ἀ.) 2) Μεταφ. ἀνακίνησις λησμονηθέντων πραγμάτων Πόντ. (Κερασ.)

ἀνασκούλλω ἀμάρτ. ἀνεσκούλλω Κάρπ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. σκούλλω.

Ἀνακινῶ, ἀνακατεύω: Ἀνεσκούλλω τὰ ροῦχα.

ἀνασκυφτὰ ἐπίρρ. Πελοπν. (Λακων.)

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. *ἀνασκυφτός.

Μὲ κεκαμμένα τὰ γόνατα καὶ χωρὶς νὰ ἐγγίση τις τὴν γῆν, ὀκλαδόν. Συνών. ἀνακούρκουδα 1, ἀνακουρκούδι, *ἀνακουρκουδιστά.

ἀνασμα τό, Κεφαλλ. ἀνᾶσμα Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ.) ἀνασμα ἢ, Πόντ. (Χαλδ.) ἀνᾶσμα Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Χαλδ.) ἀνᾶσμᾶ Πόντ. (Σάντ.) ἀνᾶσμα Πόντ. (Ἀργυρόπ. Τραπ.) ἀνᾶσμᾶ Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ οὐσ. ἄσμα.

1) Ἡ μετὰ δυσκολίας ἀναπνοή, ἄσθμα Κεφαλλ. Συνών. ἄσμα. 2) Ἀναπνοή Πόντ. (Ἀμισ. Ἀργυρόπ. Κερασ. Κοτύωρ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.): Κρατῶ τὴν ἀνᾶσμα μ' Τραπ. Ἐκόπεν ἡ ἀνᾶσμα μ' αὐτόθ. Παίρω ἀνᾶσμα Ἀργυρόπ. Ἀνᾶσμα ἢ καὶ παίρω (δὲν παίρνω) Κοτύωρ. Ἀνᾶσμα νὰ παίρ' κ' ἐπορεῖ (δὲν ἡμπορεῖ) αὐτόθ. Γαναχτεμένα παίρει ἀνᾶσμα (μετὰ δυσκολίας ἀναπνέει) Κερασ. || Φρ. Ὡσπου νὰ παίρῃς ἀνᾶσμα (τάχιστα) Κερασ. Ὡς ἔναν ἀνᾶσμα (ἀπνευστί, μονορροούφι) ἐπὶ τῆς πόσεως ὑγροῦ τινος αὐτόθ. Ἀσ' σὸν κόλον παίρ' ἀνᾶσμα (ἐπὶ τοῦ ἐπιπόνως ἐργαζομένου, τοῦ μοχθοῦντος) Χαλδ. Ἀνᾶσμα νὰ παίρω κ' ἀφίνει με (δὲν μὲ ἀφίνει νὰ ἀναπαυθῶ οὐδ' ἐπὶ μικρὸν) Κερασ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀνάσα 2.

ἀνάσμαιμαν τό, Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνασμαιίνω.

Ἀναπνοή: Παίρω ἀνάσμαιμαν. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀνάσα 2.

ἀνασμαιίνω Πόντ. (Κερασ. Σάντ. Χαλδ. κ. ἀ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄνασμα. Πβ. καὶ μεταγν. ἀνασθμαιίνω.

1) Ἀναπνέω Πόντ. (Κερασ. Χαλδ.): Φρ.

Ἐχει καὶ στόμαν καὶ λαλεῖ καὶ κόλον κὶ ἀνασμαιίνει (ἐπὶ ἐνόχου τολμῶντος νὰ δικαιολογηται καὶ νὰ ἀπολογηται διὰ πράξεις ἀνεπιδέκτους ἀπολογίας) Κερασ. || Αἰνιγμ.: Δέρμαν ἔδ', μαλλία κ' ἔδ' κὶ ἀνασμαιν' καὶ ψῆν πα κ' ἔδ' (ἢ ψεῖρα) Χαλδ. 2) Ἐπικοινωνῶ μὲ τὸν ἐξωτερικὸν ἀέρα, ἀερίζομαι, ἐπὶ δωματίων, κιβωτίων, δοχείων Πόντ. (Σάντ.)

ἀνασμονή ἢ, Πόντ. (Κερασ. Οἶν.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνασμαιίνω.

Ἀναπνοή ἔνθ' ἀν.: Παίρω ἀνασμονήν Κερασ. || Φρ. Ἀνασμονήν κ' ἐφῆκε με νὰ παίρω (δὲν μὲ ἄφησε οὐδ' ἐλάχιστον νὰ ἀναπαυθῶ) αὐτόθ. Ὁσήμερον ἀνασμονήν κ' ἐπῆρα (οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν ἀνεπαύθη σήμερον) αὐτόθ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀνάσα 2.

***ἀνασόβημα** τό, ἀνεσοῖσμα Κάρπ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνασοβῶ, παρ' ὃ καὶ ἀνεσουῖζω.

Τὸ νὰ ἀναταράσῃ τίς τι.

***ἀνασοβητός** ἐπίθ. ἀνασοῦφητος Σίκιν.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνασοβῶ.

Ὁ ἀναταρασσόμενος, ὁ ἀνακινούμενος: Αἰνιγμ. Ψύλλος ἀνασοῦφητος τραγουδεῖ βενέτικα (ὃ κώδων).

***ἀνασόβι** τό, ἀνεσοῖν Κάρπ. (Ἐλυμπ.) ἀνεσοῖ Κάρπ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνασοβῶ.

Θόρυβος, ταραχὴ ἔνθ' ἀν.: Τί ἀνεσοῖν εἶν' αὐτό; Ἐλυμπ.

ἀνασοβῶ Ἡπ. ἀνασουφάου Ἡπ. ἡνεσουῶ Τῆλ. ἀνασουφίζου Ἡπ. (Ζαγόρ.) ἀνεσουφίζω Ἡπ. ἀνεσουφίζου Ἡπ. (Ζαγόρ.) ἀνεσουῖζω Κάρπ. ἀνεσουῖνιζω Κάρπ. (Ἐλυμπ.)

Τὸ ἀρχ. ἀνασοβῶ = πτοῶ, φοβῶ.

Α) Μετβ. 1) Ἀναταράσσω Κάρπ.: Παροιμ. φρ. Γιὰ ψύλλου πῆγμα ἀνεσουῖζει τὸν κόσμον (ἐπὶ τοῦ μικροφιλοτίμου). Ἡ σημ. καὶ μεταγν. Πβ. Λουκιαν. Ζεὺς τραγῶδ. 30 «κόμη ἀνασοβουμένη». 2) Διερεθίζω, ἐξερεθίζω Ἡπ. (Ζαγόρ. κ. ἀ.): Μὴ μοῦ ἀνασουφίζεις τὸν πόνο Ἡπ. Τί τοὺν ἀνισούφ'σι κὶ κάθ' ἔτσι; Ζαγόρ.

Β) Ἀμτβ. 1) Παράγω θόρυβον, βομβῶ Κάρπ.: Ἐνεσοῦξεν ὁ χορὸς - τὸ μελίσσι. Συνών. βοῦῖζω. 2) Κινοῦμαι, σαλεύω, παρουσιάζω σημεῖα ζωῆς Τῆλ.: Κόμα ἡνεσουῖ. 3) Φλεγμαινῶ καὶ πάλιν, ἐπὶ πληγῆς Ἡπ.:

